

El discurs de Renzi

Els florentins, i la resta dels toscans, són una gent peculiar: no solament per l'accent i per l'enginy, per la història plena dels noms més insignes del món, sinó sobretot per aquella impavidesa irònica que ja apareix en les cares dels seus avantpassats remots, els etruscs. Hi ha una escena deliciosa en el llibre *Maledetti toscani*, de Curzio Malaparte, en la qual, durant l'entrada dels aliats a Florència l'agost del 1944, una columna de tancs avança per un carrer estret, fins que es troba davant un bon home que camina empenyent un carretó: l'home sent el terrabastall dels tancs, el grinyol violent de les frenades, els crits dels soldats, i llavors, sense aturar-se, gira a penes el cap, fa el gest de la mà ajuntant les puntes dels dits, els diu "Macchè", o siga "Què passa?", i continua caminant tranquil·lament. Deu ser per això que tinc una simpatia creixent pel florentí Matteo Renzi: perquè és capaç de dir "macchè", i continuar al seu pas sense ocupar-se de la maquinària pesada (ni buscar protagonistes teatrals a l'estil de Beppe Grillo... i d'algun altre). Bé, doncs, Renzi va ser alcalde de Florència, guanyà el lideratge del Partito Democratico, i ara és president del govern italià, tot en a penes cinc anys. I fa pocs dies arriba a Estrasburg com a nou president semestral del Consell d'Europa, es presenta davant del Parlament, i fa un discurs de vint minuts, ple de vigor, de passió i de referències cultes, un discurs com en aquella aula immensa no se n'havia escoltat mai. Els detalls concrets de les seues propostes i programa, ja figuraven en un document que van distribuir al diputats: el nou president volia parlar d'altres coses, com ara la importància de retrobar una identitat cultural comuna, o del sentit del nou eslògan de la "generació Telèmac". Tothom ha llegit la frase ja famosa: "Si avui Europa es fa un *selfie*, quina imatge en resultaria? La cara del cansament, en alguns casos de la resignació. Europa mostraria la cara de l'avorriment. Tanmateix, fora d'ací el món corre a una velocitat extraordinària". El món corre, i els europeus ens hem de quedar ací, resignats i avorrits? Justament els europeus, que venim de tan lluny? Llavors,

Joan Francesc Mira

Renzi recorda als eurodiputats: "Aquest matí heu tancat el semestre grec, m'heu fet lliurament d'una responsabilitat. Imaginem quin podria ser el testimoni entre Grècia i Itàlia. Pensem en coses extraordinàriament fascinants, com la

relació entre Anquises i Enees, entre Pèricles i Ciceró. Grècia i Itàlia són àgora i fòrum, el temple i l'església, el Partenó i el Colosseu. No solem pensar això quan parlem de Grècia i d'Itàlia, i tampoc en el sentit de la vida, a pesar d'Aristòtil i Dante, Arquimedes i Leonardo. Per contra, només pensem en la crisi, en la prima de risc, en les dificultats financeres, perquè és molt forta en el nostre cos la ferida deixada per les recents dificultats econòmiques conjunturals".

I afegeix: "No crec que puguem infravalorar la qüestió financera, i en un moment ho diré de manera decidida i convençuda". Existeix un gran tema econòmic, d'acord, ja en parlarem, però el gran desafiament, afirma Renzi, "és retrobar l'ànima d'Europa, el sentit profund del nostre *stare insieme*", del nostre viure junts. Res de retrets, de llocs comuns, res de les acusacions habituals des d'una esquerra obtusa. "Represente un país fundador", diu el polític florentí, "i els italians som d'aquells que donen més del que prenen. ...Nosaltres volem respectar les regles; hi ha l'estabilitat, però també hi ha el creixement. Sense creixement no hi ha futur. No demanem un judici sobre el passat, ens interessa començar el futur." Frases curtes, claredat, idees contundents. I finalment, apel·la a una generació nova, representada per la figura de Telèmac, el fill d'Ulisses. Una generació que té el deure de merèixer l'herència dels pares d'Europa: "Nosaltres no veiem el fruit dels nostres pares com un regal donat per sempre, sinó com una conquesta que hem de renovar cada dia". Sabent que "no és simplement en la moneda com tenim el nostre destí en la butxaca: és en el fet de tenir el dret de dir-nos hereus, d'assegurar un futur a aquesta tradició. Ho devem", conclou Matteo el toscà, "als qui han mort en el curs dels segles perquè Europa no fóra només una expressió geogràfica sinó una expressió de l'ànima". Una expressió de l'ànima, senyores i senyors.

"Existeix un gran tema econòmic, d'acord, ja en parlarem, però el gran desafiament, afirma Renzi, 'és retrobar l'ànima d'Europa, el sentit profund del nostre stare insieme', del nostre viure junts. Res de retrets, de llocs comuns, res de les acusacions habituals des d'una esquerra obtusa"